

ABRAHAM HANS

HOE EINDIGT DIE HISTORIE ?

Greta Wellens moest 's avonds voor het kasteel om eieren naar de ouderlijke hoeve. Vader en moeder waren verplicht die, evenals boter, aan een lage prijs te leveren.

Al enige dagen had ze jonker François niet meer gezien. Hij bleef te Gent, bang voor een aanranding wanneer hij bij donker naar het kasteel moest rijden.

«O, 't kon best zo blijven,» zei Greta bij zich zelf. «Er kan niets goeds van voort komen.»

Telkens dacht ze met angst aan hun ontmoetingen te Gent en aan de nachtelijke bijeenkomst in het paviljoen. Toch kon ze soms heftig naar de oudste zoon de Porteira verlangen. Meteen voelde ze haat voor zijn adellijke verloofde.

Vader werkte nog in de stal. Moeder had gemolken en was in het schotelhuis. Ze kwam wat praten. Greta vertelde, dat Reginald nu bij zijn oom te Leerne verbleef en niet meer naar huis wilde komen. De baron was er zeer ontstemd om, de barones had verdriet en toonde zich lastig. En dan die staking, die bleef duren. 't Was nu niet plezierig op het kasteel.

«Rijke mensen hebben ook hun zorgen», zei moeder.

Vader trad binnen en minzaam zei hij zijn dochter goede dag.

«Dat die vervloekte staking gedaan was, Jan zou me hier nog kunnen helpen», zei hij.

«Maar vader, anders gaat hij 's winters toch ook naar de fabriek.»

«Zo vroeg nog niet. De baron laat ons maar wroeten. Wij tellen niet mee.»

Vader Wellens was ook opstandig geworden, tenminste in huis. De wrok groeide in zijn gemoed.

Moeder haalde de eieren en legde ze voorzichtig in het korfje. Intussen trad Jan binnen. Hij kwam van de stoomtram. Om het hoofd droeg hij een doek.

«Wat scheelt er aan?» vroeg zijn moeder verschrikt.

«Ze hebben te Gent een steen tegen mijn hoofd gesmeten. Het waren stakers en ze scholden me uit voor onderkruiper.»

«Maar dat is een schande!» schoot vrouw Wellens uit.

«Och, moeder, ge moet ook die mannen begrijpen. Wij worden gebruikt om hun het brood te ontnemen. Maar ik ga niet meer naar de fabriek. Niet zo zeer om dat gat in mijn hoofd. Ik ben beschaamd als ze jouwen en schreeuwen. Ik handel laf en verachtelijk. Ze hebben gelijk. Neen, ik ga niet meer. Ik heb ook mijn fierheid.»

«Ja, blij thuis!» stemde zijn vader toe.

«Maar wat zal onze baron zeggen? Hij is al zo kwaad op u», merkte Greta op.

«Hij kan ontploffen!» riep haar broer uit. «We kwamen uit de

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

fabriek, tussen gendarmen. Ik voelde me als een boef. Ergens aan een hoek lieten ze ons los. Toen werd er met stenen geworpen. Ik werd geraakt. Anderen waren ook gekwetst. De rijkswachters kwamen terug. We werden in een apotheek gebracht. Ze vergezelden ons dan naar de tram.»

«'t Is wreed!» kloeg moeder.

«Hebt ge nog pijn?» vroeg ze dan.

«Neen. De wonde is niet erg.»

«Gebaar dat ze erg is en blijf thuis!» raadde vader aan.

«Ik zal niemandal gebaren, maar de baron vierkant zeggen, dat ik niet meer voor onderkruiper wil spelen. Ik zou in de grond willen zinken van schaamte als de mensen zo joelen en schelden. Ha, ik zal het aan de baron wel uitleggen.»

«Om te maken, dat vader hier moet verhuizen», merkte Greta op.

«Och, ge spreekt met het kasteel mee en ik weet waarom!» snauwde Jan zijn zuster toe.

Greta kreeg als een bloedgolf in haar gelaat. Zou Jan haar nu verwijten, dat ze met jonker François omgang had... Hij wist immers iets van Edmond, de knecht... Hij had eens de jonker op haar weg gezien, toen ze hier van de hoeve kwam.

«Jan, ik spreek voor vader en moeder. Ik weet, dat het voor u lastig is», hernam Greta veel kalmer, want ze was nu bevreesd van haar broer.

Ze vertrok dan. Moeder ging mee tot aan de poort.

«Wees gerust...», zei ze, «Jan zal de baron geen gekheid vertellen. Hij moet zich maar ziek gebaren. Een aarden pot wordt toch kapot gestoten tegen een ijzeren.»

«Jan is altijd overdreven. Waarom kan hij niet doen als anderen, als Pieter en Dries?... Hij laat zich opstoken door jonker Reginald, die zelf van huis weg loopt om met de jonkvrouw van Baarne te kunnen zwieren.»

«Maar Jan heeft geen ongelijk. De baron wil te veel baas spelen.»

«Nu, ik moet voort, slaap wel, moeder.»

«Goede avond... God bescherm u.»

Dat was haar gewone groet, als er een van het gezin heen ging.

«O, moeder moest het eens al weten», dacht Greta, die nu op deze woorden gelet had.

Ze stapte langs de donkere weg. Plots stond iemand voor haar. En ze voelde, dat het jonker François was.

«O, Greta, eindelijk!» fluisterde hij. «Ik ben voor u van Gent gekomen. Al zijn er crapuleuze kerels in opstand tegen mij en zouden ze stenen naar mijn auto smijten. Maar ik kon niet langer wachten om u te zien. Naar mijn verloofde ga ik niet: voor u kom ik.»

En de oudste zoon de Porteira omhelsde het bevende meisje.

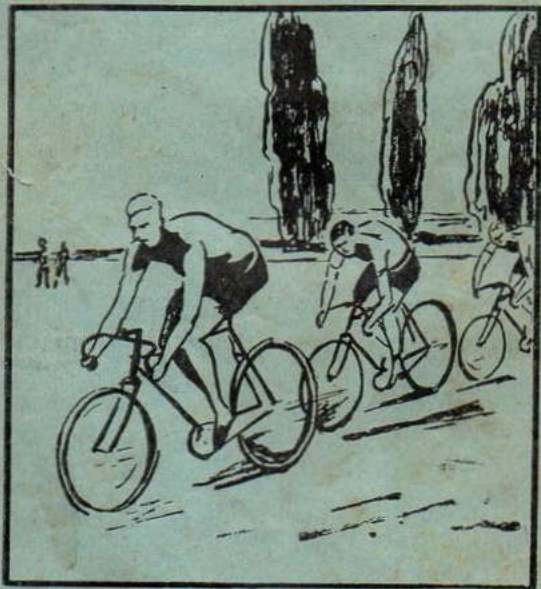
«Jan is gekwetst thuis gekomen», sprak Greta in haar verwarring.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Gekwetst door de stakers?»

«Ja. Ze hebben een steen tegen zijn hoofd gegooid. Jonker, laat hem thuis... Jan is kwaad, en ik ben benauwd, dat hij het zal verraden van ons... Hij zei vanavond al, dat hij het wel begreep, waarom ik tegen de stakers sprak.»

«Ewel, ik zal straks gaan zeggen, dat hij niet meer naar de fabriek moet gaan. Ik doe immers alles, wat ge vraagt. Maar laat ons nu over die vervloekte staking zwijgen! Na enige dagen komen ze met hangende pootjes terug. Nu wil ik van mijn liefde spreken. Straks komt ge weer bij mij in het paviljoen.»

Eerst was Greta verheugd, dat de jonker bij haar was. Ze had zo naar hem verlangd. Maar thans schrok ze weer van zijn verzoek.

Toch nam ze een besluit. Ze zou naar het paviljoen gaan en dan mijnheer François ernstig spreken over een huwelijk. Ze moest het hem zeggen, dat het zo niet kon voortduren. En ze later niet zijn bijzit wilde zijn, terwijl de adellijke dochter Beatrix van Leewerdal zijn echtgenote was. Als hij haar wilde, moest hij maar zorgen dat hij met haar kon trouwen. Waarom niet?

«Maar zeg het hier!» drong een inwendige stem aan.

Nu durfde ze het niet, maar vanavond laat als ze alleen waren en niemand hen horen kon. Reginald was niet meer op het kasteel en zou dus in de nacht ook niet door het park dwalen, zoals de vorige keer.

«Greta, komt ge?» vroeg de verleider met vriendelijke, bijna smekende stem.

«Ja», beloofde ze.

François ging dan aan Jan meedelen dat hij thuis kon blijven.

Greta Wellens kwam uit het paviljoen. Ze moest nu ongemerkt op haar kamertje geraken. Angstig sloop ze door het donkere park naar de zijdeur van het kasteel, die ze opengelaten had, toen ze na elf naar buiten kwam. Maar aan die deur slaakte ze een gil. Er kwam iemand buiten met een valies.

Ze herkende jonker Reginald. Ze beefde over al haar leden. Ze had het gevoel, dat alles nu uitkwam van haar minnarij.

«Greta, hoe komt gij hier?» vroeg Reginald.

«Ik ben naar huis geweest. O, zeg het niet aan mevrouw», stamelde ze.

Snel verzon ze een leugen.

«Jan, mijn broer is niet wel. Hij heeft een steen tegen zijn hoofd gehad in de stad», vervolgde ze. «Ik moest eens bij hem gaan. Ik durfde het niet vragen. Mevrouw was lastig vanavond».

«Nu, ik zal zwijgen. Ge hoeft ook niet te vertellen, dat ik hier geweest ben. Ik moest kleren en boeken hebben en ik dacht wel ergens binnen te kunnen geraken. Ge weet, Greta, dat ik weg ben».

«Ja, jonker, ik zal niets verklappen».

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

Hijgend bereikte Greta haar kamertje en ze zonk op de rand van haar bed neer.

O, wat had ze weer laten gebeuren ? Ze wilde jonker François spreken over dat trouwen. Maar hij had listig haar zinnen geprikkeld en over haar bede heen gegleden. Ze moest geen vrees hebben, geen bekommernis. Hij zou alles wel met haar maken. Ze was immers al zijn liefste vrouwtje, zijn minnaresje.

Zo had François gesproken. Ze was weerloos in zijn macht.

Reginald liep in het park op zijn broer.

«Wat voert ge hier uit ? Ik dacht dat ge bij oom de Bontink waart», sprak François met ingehouden toorn.

«Ik heb het één en ander op mijn kamer gehaald. Ge moogt het nu gerust aan papa vertellen. Maar wat voert gij uit ? Ik heb hier Greta, mama's meid, ook gezien.»

«Wind u niet op ! Uw broer mag toch nog wat genot beleven niet ?»

«En een jong meisje in het verderf voeren... 't Is de tweede maal, dat ik u betrap. Dus moet ge wel dikwijls met haar omgang hebben».

«Nu en dan eens... 't Is een knappe deerne en ik lust haar. Zijt ge van plan herrie daar rond te maken ?»

«Ik moet nadenken...»

«Als ik me moet verdedigen, zijn alle middelen voor me goed», verwittigde François. «Moest ge papa of baron van Leewerdal inlichten, dan maak ik u voor een leugenaar uit. En Greta zou met mij mee liegen».

«Ge handelt gemeen... maar nu praat ik niet verder», hernam Reginald.

Hij verwijderde zich, nogal geschokt over die ontdekking. Het viel hem bitter tegen, van Greta, dat ze zich zo onvoorzichtig gedroeg. Maar hij kende de sluwheid van zijn broer.

«Wat moet ik doen ?», vroeg Reginald zich af.

Hij dacht er aan, morgen de ouders van Greta te waarschuwen. Maar bij nader overweging besloot hij eerst met haar zelf te spreken. Hij moest haar hoeden voor de mogelijke gevolgen. Als het maar niet te laat was.

Reginald werd bitter. Hij was de slechte zoon, de uitgestotene, de zagezegde opstandige. Hij woonde nu bij zijn oom de Bontink. François werd geprezen als de voorbeeldige, de gewillige oudste zoon.

De volgende morgen sprak hij over zijn ontdekking tot oom de Bontink. Die ontstelde niet, zoals Reginald verwacht had.

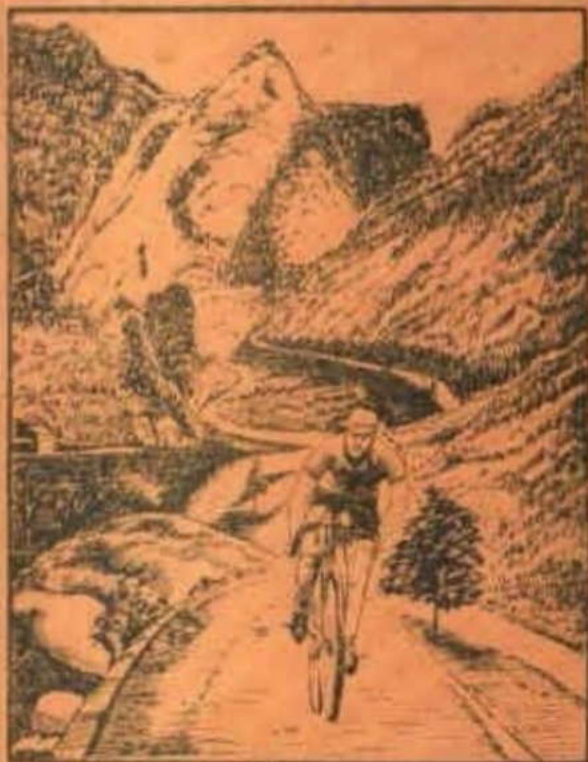
«Och jongen, verbaast ge u daarover?» vroeg hij. «Zolang er kastelen bestaan, zullen mooie boerenmeisjes verleid worden. Men zou gaan denken dat die gedweë jonge deernen er nog dikwijls mee gediend zijn. Volg mijn raad en trek u daarvan niets aan. Ge zoudt geen gelijk halen... Maar de kans lopen, dat ge zowel de nijd van de

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

familie van het meisje als van uw eigen familie op de hals haalde. Die Greta weet heel goed, wat er van zulk een geschiedenis voortkomt. En ook hoe eindigt die historie? Het meisje zal aan een boerenjongen gekoppeld worden en een hoefje krijgen... om te pachten, natuurlijk».

«Maar ik denk aan de verloofde van François. Beatrix is een ernstig meisje.»

«En zo ingenomen met haar verkering, dat ze de leugens van François zal geloven en u een vuige lasteraar zal noemen. Doe of ge niets weet en laat François zijn eigen problemen oplossen.»

INGEPALMD

Pieter Lemmink zat in een herberg, nabij het Zuidstation te Gent. Hij had nog aan enige wedstrijden deelgenomen en wat geld verdiend. Maar zijn hart was onrustig. Hij voelde wel, dat hij slecht handelde. Hij moest zijn vader gelijk geven, en als hij zich zijn moeder voorstelde, werd hij verdrietig.

Hij wilde terug naar huis, maar er pas tegen de avond aankomen. Vader zou wel geweldig opspelen, doch moeder ten beste spreken... Morgen wilde hij op de hoeve aan het werk gaan.

En Roos? Ze kwam hem telkens voor de geest. Hij zei wel, dat hij haar mijden moest. Maar hij begeerde haar... En waarom moesten baron de Bontink en jonker Reginald zich met zijn minnarij bemoeien?

Zo zat Pieter Lemmink te mijmeren, tussen gesprekken met de herbergbaas en sportvrienden in. Plots ontroerde hij. Roos trad binnen. Ze was opzichtig gekleed. Pieter vond haar prachtig.

«Wel, wat een geluk u hier te zien,» zei ze vrijmoedig, en ze nam plaats naast hem.

«Ik heb boodschappen gedaan. En zie, het was of ik het voelde, dat ge hier zat. Ge hadt me gezegd, dat ge hier nog al eens kwaamt,» hernam ze.

Ze klonken en dronken en begonnen te fluisteren. Maar Roos wilde nog vertrouwelijker spreken en vroeg of Pieter een eindje mee ging. Ze vertrokken samen.

«Ben ik niet mooi?» vroeg Roos. «Het nieuw kleed, dat ge me gegeven hebt, toen die avond van uw overwinning. Maar uw vader is heel wat spel komen maken bij ons, omdat er geld te kort was van uw prijs. Hij vertelde me dat ik het gestolen had. Ge weet toch wel, dat ge het mij gegeven hadt.»

«Ja, ja.»

«Maar ik heb veel verdriet gehad. Ik dacht dat ge ook kwaad waart op mij. Ik zag u niet meer. Ik las dat ge meedeedt in de koersen. Nadien hoorde ik dat uw vader u weggejaagd had.»

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM